

LJUBLJANA, 13. MAJA 1960

LETO VII., ŠTEV. 37

OKRAJNI LJUDSKI ODBOR

21. seja obeh zborov okrajnega ljudskega odbora, dne 6. maja 1960

Poročilo o delu okrajnih in Okrožnega sodišča na področju Okrožnega sodišča v Ljubljani

Predsednik okrožnega sodišča Jože Pernuš je na 21. seji obeh zborov podal naslednje poročilo:

Tovarišice in tovariši ljudski odborniki! Predvsem čitim dolžnost, da se v imenu vseh sodišč ljubljanskega okraja zahvalim ljudskemu odboru, da je z razumevanjem sprejel našo pobudo ter bo danes obravnaval problematiko sodišč na svojem področju. Zdi se mi izredno koristno in potrebno, da pred takim forumom iznesemo svoja gledišča in stališča, da opozorimo na probleme, ki jih sodišča v svojem delu opažajo, da slišimo potrditev ali kritiko svojega dela, z eno besedo, da bi se tu vskladili in razjasnili eventualno različni pogledi in ocene nekaterih družbenih dogajanj in problemov, kakor tudi uporabe prisilnih sodnih ukrepov v presoji konkretnih zadev.

Poročilo, ki vam je bilo dostavljeno, vas je informiralo o organizaciji in delu sodišč ljubljanskega okraja, vsebuje pa tudi precej problemov, s katerimi so prišla v svojem delovanju sodišča v stik.

Dovolite, da k temu poročilu pripomnim še nekaj misli. Pri organizaciji rednih sodišč se moramo seveda najprej vprašati, ali je mreža sodišč v našem okraju primerna ali ne. Ze skopi podatki poročila po mojem mnenju jasno potrjujejo, da je mreža rednih sodišč v ljubljanskem okraju zelo pomanjkljiva. Predvsem velja to za območje okrajnega sodišča v Ljubljani, ki danes obsega teritorij občin Ljubljana-Center, Lj.-Bežigrad, Lj.-Šiška, Lj.-Sentvid, Lj.-Črnuče, Lj.-Vič, Lj.-Rudnik, Lj.-Moste, Lj.-Polje, Dobrova, Vrhnika, Logatec, Medvode in Litija. To sodišče obsega nedvomno prevelik teritorij, zato bi bilo nujno ustanoviti še nekatera okrajna sodišča na tem območju. Zelo jasno je, da bi bilo treba čimprej ustanoviti sodišče na Vrhniki in v Litiji, zdj se mi pa, da bi bilo treba prenoviti sodišče tudi za občini Sentvid in Medvode v enem od občinskih centrov, kakor tudi za Moste, oziroma Polje. Pri ustanavljanju novih okrajnih sodišč ne gre samo za neko razbremenitev oziroma decentralizacijo okrajnega sodišča v Ljubljani, temveč predvsem zato, da je da bi sodniki in porotniki bili seznanjeni z družbenimi dogajanjmi v oddaljenejših krajih, da torej niso vedno na tekočem z življenjem v posameznih občinah zaradi prevelike oddaljenosti. Ni namreč vseeno za oceno nekega dejanja ali rešitev pravnega spora, v kakšnih okoliščinah, oziroma kje se je dogodil,

kot n. pr. samovoljni poseg v stanovanjsko pravico drugega državljanca ima v ljubljanskih občinah lahko precej drugačno oceno družbene nevarnosti, kot n. pr. v Gabrovki ali Loški dolini in podobno.

Drugi razlog, ki je mogoče še važnejši, pa je v tem, da imajo danes sodišča bistveno spremenjeno funkcijo. V prvem obdobju v teku NOB in še nekaj let po osvoboditvi je bil poudarek pri delu sodišč na kazenskem sodstvu kot sredstvu skupnosti za borbo proti sovražnim nameram, ki so imele za cilj zrušiti ljudsko oblast ali brezuspešiti njene ukrepe in se je tako v pretežni meri bolj uveljavljalo načelo generalne prevencije ter je bilo civilno sodstvo v ozadju. Sodstvo je bilo tedaj povsem pravilno usmerjeno predvsem v zaščito novega socialističnega pravnega reda, družbene lastnine ter njihovih nosilcev. V sedanjem času pa so v spremenjenih družbenih pogojih tudi naloge sodstva precej drugačne. Težišče sodnega delovanja se je v skladu z vsemi našimi družbenimi ukrepi preneslo na zaščito pravic državljanca, kar se kaže v povečanju dela v civilnem sodstvu, v kazenskem pa v tem, da stopa vedno bolj v ozadje, čeprav ga je seveda še treba upoštevati, zastraševalni namen kazni kot glavno vodilo pri kaznovanju, v ospredje pa stopa vzgojna funkcija kazni. Zaradi tako spremenjenih funkcij sodstva pa je seveda potrebno, da se omogoči državljanom, da lahko pri sodiščih čim lažje dosegajo zaščito svojih pravic, kar pomeni, da je treba sodišča približati ljudem.

V tem pogledu je treba upoštevati tudi sedanje razprave o reorganizaciji sodstva. Več ali manj prevladuje stališče, naj bi okrajna sodišča bila sodišča prve stopnje, pri katerih se bodo obravnavale skoraj vse zadeve tako, da bi okrajna sodišča nastopala kot prvostopna sodišča bolj v izjemnih primerih. Tendence gre torej v smeri krepitve okrajnih sodišč, kar je nedvomno v skladu z razvojem našega komunalnega sistema.

Res je sicer, da zavira razrešitev mreže sodišč predvsem pomanjkanje materialnih sredstev v posameznih občinah, vendar se mi zdi, da ponekod tudi ni dovolj resnih naporov za ustanovitev novega sodišča, ker se sodstvo še ne smatra kot del komunalnega dogajanja, čeprav volivci postavljajo od časa do časa vprašanje ustanovitve sodišča na zborih volivcev.

Kadrovsko stanje na sodiščih ljubljanskega okraja postaja vedno

bolj vznemirljivo tako glede stalnih sodnikov kot glede administracije.

V administraciji je izredno velika fluktuacija uslužbencev, posebno še v Ljubljani, saj je n. pr. pri okrožnem sodišču v Ljubljani odšlo v letih 1955 do 1960 povprečno po tretjino administrativnih uslužbencev, ki so bili vpeljani v svoje delo. Isto stanje je pri okrajnem sodišču v Ljubljani, dočim je situacija pri ostalih okrajnih sodiščih nekoliko boljja, čeprav ne zadovoljiva.

Tudi stalni sodniki so začeli odhajati na druga delovna mesta. Tako je pri okrožnem sodišču v Ljubljani v letu 1959 in 1960 do danes podalo ostavke 7 sodnikov od skupno 28, pa tudi pri okrajnih sodiščih so bili posamezni primeri ostavk na službeno mesto sodnika.

Vzroki za tako fluktuacijo na sodiščih je pre malo stimulatívno nagrajevanje, pomanjkanje prespektive, da bo uslužbenec dobil stanovanje in sorazmerno velika obremenitev z rednim delom ob istočasnih prepovedi v bistvu vsakršnega honorarnega dela. Situacija je danes taka, da se nam lahko zgodi, da bomo ob koncu leta ostali na posameznih sodiščih s popolno nezadostno zasedbo sodnikov, ali pa celo brez sodnika. Rednega priliva na okrajna sodišča preko pripravniške službe še letos ne moremo pričakovati, saj bo delalo strokovni sodniški izpit samo pet kandidatov, akcija za pridobitev pravnikov s potrebno kvalifikacijo od drugod pa je bila vsaj do sedaj za okrajna sodišča popolnoma brezuspešna.

Omeniti moram še poseben položaj uslužbencev in sodnikov okrajnih sodišč. Nastavitveni organ za te uslužbence je namreč Državni sekretariat za pravosodno upravo LRS in bi potem to bili republiški uslužbenci, finansiranje okrajnih sodišč pa je v celoti — torej tudi glede personalnih izdatkov — na okraju ter bi s te strani bili to okrajni uslužbenci. Ta nejasen status vodi do tega, da niti ljudski odbori, niti republiški organi teh uslužbencev ne pojmujejo kot svoje uslužbence, posebno kadar jim je treba nuditi kake ugodnosti, ki jih dajejo drugim svojim uslužbencem, kot n. pr. stanovanja, uporabo počitniških domov itd. Tudi ni pri okrajnem ljudskem odboru nobenega posebnega organa, ki bi zastopal sodišča, na primer ob sprejemanju proračuna itd. Temu primerno so tudi predračuni posameznih sodišč zelo skromni in onemogočajo boljše tehnično opremo sodne administracije.

V poročilu so navedene predvsem kritične pripombe na delo posameznih sodnikov porotnikov. Ne bi bilo

prav, če bi iz tega zaključili, da porotniki ne odigrajo svoje družbene vloge. Nasprotno, ravno porotniki predstavljajo tesno vez našega sodstva z ljudstvom, oni so bistveni element socialistične demokracije v sodstvu poleg volilnosti stalnih sodnikov. Pa tudi v konkretnem delu so porotniki kot polnopravni sodniki garancija, da se sodna služba ne birokratizira, da se zadeve rešujejo čimbolj v skladu z družbenim razvojem in ne le s stališča pravnega formalizma. Seveda pa je tu izredno važen dober kadrovski sestav porotnikov, ki naj bodo predvsem družbeno razgledani državljanji, ki bodo znali najti v konkretnih primerih zakonita progresivna stališča in ukrepe. Zato se mi zdi prav, da je poročilo omenilo nekatere negativnosti v delu sodnikov porotnikov, ki pa jih seveda ne bi smeli generalizirati, temveč vzeti le kot opozorilo pri ponovnih volitvah porotnikov.

Izredno veliko delo opravijo sodišča danes še vedno na tako imenovanih uradnih dnevih na sedežu ali izven sedeža sodišč v dajanju pravne pomoči državljanom. Zaradi izpada notariata, pomanjkanja odvetnikov, ki jih na primer na območju okrajnega sodišča na Rakeku in Grosupljem sploh ni in kjer ljudski odbori še niso organizirali nobene forme pravne pomoči, prihaja vedno več strank na sodišče po pravno pomoč ne samo v sodnih, temveč tudi v upravnih in drugih zadevah. Potrebno bo, da se izvrši glede tega preokret, da se organizira pravna pomoč izven sodišč in da se tako sodiščem bolj omogoči, da delajo tisto, kar so dolžna, t. j. da se bavijo s sodstvom.

Čeprav ne spada v organizacijsko problematiko sodišč, pa vendar moram spregovoriti nekaj besed tudi o poravnalnih svetih, za katere ustanovitev je izšla pobuda s strani sodišč, ki so jo nato uresničili ljudski odbori in politične organizacije. Ze podatki poročila nedvomno kažejo, da se je inštitut poravnalnih svetov v kratkem času močno usidral med ljudmi in odigral pomembno vlogo pri zboljšanju odnosov med državljanji. Dosedanja praksa je pokazala, da so najboljši tisti poravnalni sveti, ki so bili izvoljeni na zborih volivcev, ker so se tam volili ljudje velikega družbenega ugleda, s široko razgledanostjo in življenjskimi izkušnjami. Ti državljanji so namreč pravilno usmerjali delo svetov na poravnavanje strank, na izglajevanje medsebojnih odnosov, ne pa na razsojanje posameznih sporov, kar seveda ne spada v okvir poravnalnih svetov. Seveda je že danes očitno, da je mreža poravnalnih svetov v nekaterih občinah prešibka ter jo bo treba čimprej razširiti tako, da bo vsaj vsaka stanovanjska skupnost v mestih in vsak krajevni odbor na podeželju imel svoj poravnalni svet. Napačno bi bilo, če bi poravnalne svete gledali le kot sredstvo za razbremenitev sodišč, temveč jih je treba gledati predvsem kot nov družbeni organ, ki ima nalogo, da v določeni meri prevzema nekatere funkcije pravosodja, pred-

vsem pa, da odpravljajo ostanke zaostale miselnosti in pomaga k hitrejšemu razvoju socialističnih družbenih odnosov.

Dovolite mi, da preidem na nekatere probleme sodstva.

Obremenitev sodišč ne pada, temveč še vedno narašča, pri čemer je treba upoštevati še dodatno obremenitev sodnikov kot predsednikov volilnih komisij, komisij za nacionalizacijo, pristojnosti sodišč v stanovanjskih predpisih itd. Če pri takem stanju lahko ugotovimo, da so sodišča v kazenskih zadevah ob koncu leta 1959 imela povprečno nerešenih zadev 1,5 mesečnega pripada, civilnih zadev pa v povprečju 2,5 mesečnega pripada, potem smatram to stanje v splošnem kot zadovoljivo, saj praktično zaostankov v kazenskem sodstvu ni, v civilnem pa so v nekoliko večji meri le pri okrajnem sodišču v Ljubljani in pri okrožnem sodišču. Seveda pa to povprečje še ne pomeni, da so najstarejše zadeve stare 2,5 meseca, temveč so na sodišču še posamezne zadeve, ki trajajo izredno dolgo, pa tudi po nekaj let. Nekatere imajo za dolgo trajanje objektivno utemeljenost, ker n. pr. ni najti obdolženca, ali je priča v inozemstvu, ali je kak drug procesni zadržek, pri nekaterih pa ni najti nobenega utemeljenega razloga za zavlačevanje postopka ter je le neodločnost sodnika vzrok dolgotrajnemu postopku.

Državlani običajno zamerjajo sodiščem, da postopek traja predolgo. V večini primerov to ne drži, stranke pač menijo, da se da neko zadevo rešiti kar čez noč, ker ne poznajo zakonitih rokov postopkov, ki so garancija sodnemu postopku. Moje mnenje je še celo, da nekateri sodniki prehitro odločajo na škodo kvalitete sojenja in da bi bilo treba včasih na prvi stopnji mogoče dalj časa stvar razčističevati in izdati kvalitetnejšo odločbo. Zdi se mi, da moramo vedno bolj dati poudarek kvaliteti sojenja, pa čeprav bi to šlo navidezno nekoliko na škodo hitrosti. Navidezno pravim zato, ker kvalitetna prva sodba vzdrži vsako pritožbo in ni razveljavljena, zaradi česar je postopek v bistvu hitrejši. Sprejati navedena sprememba funkcij sodišča nam nalaga razvoj v tej smeri.

Odločbe sodišč imajo nedvomno med državljani veliko avtoriteto. Pravilno pojmovana neodvisnost sodstva je dovedla do tega, da so prenehale v bistvu vse posredne ali neposredne intervencije družbenih organov v korist ene ali druge stranke. Kljub temu pa je opaziti, da skušajo sedaj posamezni državljani vplivati na sodnike in tudi na porotnike preko znancev ali sorodnikov, nekateri pa skušajo prikazovati v krajih izven sodišča, da se jim je napravila krivica zavestno s strani poedinih sodnikov. Take zadeve niso za sodnike samo neprijetne, temveč tudi skrajno žaljive, saj v bistvu predstavljajo dvom v njegovo objektivnost, kar je gotovo najtežji očitke sodniku.

V kazenskem sodstvu razlikujemo dve vrsti delovanja sodišč:

1. pripravljalni postopek, ki se vrši v obliki poizvedb ali preiskave, za kar imamo na okrožnem sodišču poseben oddelek oziroma službo, dočim pri okrajnih sodiščih poizvedbe in obravnave vrši skoraj povsod isti sodnik,

2. obravnavanje obtožbe na glavni obravnavi, kjer se vrši kazensko sodstvo v ožjem smislu.

V pripravljalnem postopku smo izvršili v našem okraju v zadnjih

letih bistveni preokret s tem, da so sodišča prevzela ca. 90% vseh preiskav in poizvedb zoper znane osumljence in da so organi notranjih zadev udeleženi v pripravljalnem postopku kot formalni poizvedovalni ali preiskovalni organi le še v sorazmerno majhnem odstotku in stvarih, v katerih oni laže in bolje izvrše preiskovanje, ker razpolagajo s tehničnimi pripomočki, kot so to razne evidence, tehnična sredstva, mednarodna povezanost s »Interpolom«¹ itd. To pa pomeni, da se organi tajništva za notranje zadeve lahko veliko več bavijo z odkrivanjem kaznivih dejanj in storilcev in menim, da je eden od vzrokov tudi to, da se v preteklih letih relativno zmanjšuje število neodkritih storilcev kaznivih dejanj. Seveda zahteva efikasnost poslovanja pri sodiščih tudi operativno delo na terenu, hitro reagiranje in ukrepanje, skoncentriranost opravil itd. To nam je prineslo nedvomno uspehe in se je preiskovalna služba na okrožnem sodišču afirmirala, dočim še tega ne moremo povsem trditi za poizvedbe pri sodišču zato, ker se na poizvedovalna dela prenaša sistem dela, ki je udomačen na drugih oddelkih sodišča, na drugi strani pa tudi zaradi pomanjkljivih materialnih možnosti sodišč (prometna sredstva, magnetofoni, majhna budžetska sredstva itd.), kakor tudi zaradi premajhne izkušenosti kazenskih sodnikov okrajnih sodišč, ki so po večini še zelo mladi in brez večje prakse.

Pri kazenskem sodstvu v ožjem smislu, to je pri presoji kaznivih dejanj nam statistični podatki sodišč kažejo na prvi pogled nekoliko vznemirljivo sliko, da je kriminaliteta v območju ljubljanskega okrožnega sodišča v porastu. Ta porast obarvnanih zadev znaša pri okrajnih sodiščih 2,3%, pri okrožnem sodišču pa celo preko 20%. Vendar bi bil tak zaključek v dvigu kriminalitete v letu 1959 po mojem mnenju preuranjen. Res je sicer, da so imela sodišča v letu 1959 večji pripad kazenskih zadev, toda vsa dejanja se niso izvršila v tem letu, temveč velik procent še prejšnjega leta. Razen tega lahko govorimo ob tem povečanem pripadu predvsem v boljšem odkrivanju kaznivih dejanj, o ostrejšem čutu prijaviteljev, od katerih je bilo še tudi gospodarskih organizacij precej, kaj je kaznivo dejanje, in pa o tem, da se danes ob vedno bolj urejenih prilikah v gospodarskih organizacijah marsikaj, kar se je poprej lahko zamaskiralo z raznimi manipulacijami, danes kaže v jasni luči kriminalnosti. Poleg tega je treba upoštevati, da naraščajo izredno kazniva dejanja, storjena v javnem prometu, kar je nedvomno posledica zvišanega prometa na naših cestah in baš ta kazniva dejanja so povzročila, da je bil povečan pripad v letu 1959 pri naših sodiščih.

Značilno za kriminaliteto pri nas je to, da imamo pretežno večino tako imenovanih lažjih kaznivih dejanj, kot so to lahke telesne poškodbe, kazniva dejanja zoper čast, majhne priložnostne tatvine, prometni delikti brez hujših posledic in podobnih deliktov. Veliko večino teh kaznivih dejanj pravzaprav ne bi smeli smatrati za pravi kriminal. Številnost teh dejanj je pogojena z vedno večjo prometno in gospodarsko razvitostjo v naši republiki, hitrejšim tempom življenja, težjimi stanovanjskimi problemi itd. Gotovo baš ta kazniva dejanja kažejo ne samo, kje je polje dela naših poravnalnih svetov, temveč tudi, kje

je treba uvajati socialistične humane odnose med ljudmi ali drugače povedano: treba je zdraviti in izboljšati ter vplivati, da bodo naše stanovanjske skupnosti, politične organizacije in oblastni organi na razne načine odpravljali vzroke, ki vodijo k takim kaznivim dejanjem.

O posameznih vrstah kaznivih dejanj poročilo dovolj obširno govori. Treba pa je poudariti izredno razveseljivo dejstvo, da pripad zadev o kaznivih dejanjih zoper ljudstvo in državo, torej tako imenovanega političnega kriminala z izjemo poedinih primerov, praktično v letu 1959 ni bilo in da upada pripad kaznivih dejanj zoper narodno gospodarstvo.

Povečal se je pripad zadev o kaznivih dejanjih zoper splošno varnost ljudi in premoženja, zoper življenje in telo, zoper osebno dostojanstvo in moralo, zoper družbeno in zasebno premoženje in zoper uradno dolžnost.

Med kaznivimi dejanji zoper splošno varnost ljudi in premoženja je največ dejanj storjenih pri tako imenovanih prometnih nesrečah na javnih cestah. Porast teh kaznivih dejanj je nedvomno posledica močnega povečanja prometa, ki skokovito narašča iz leta v leto. Cestni promet ni samo kvantitativno porastel, temveč se mu je tudi močno povečala brzina, zaradi izboljšav cest in vozil. Hitrejši prevoz pomeni pomemben gospodarski faktor, vendar tudi povečanje nevarnosti, kar bi nujno moralo voditi k večji disciplini udeležencev v prometu. Bistveno vprašanje varnosti prometa je, s kakšnimi sredstvi zagotoviti primerno hiter, a varen promet. V tej smeri bi morali iti tudi napori pravosodnih organov, v tej smeri bi morali ukrepi sodišč vplivati predvsem vzgojno na državljane. Vendar pri presoji konkretnih zadev po mojem mnenju sodišča preveč šablonsko uporabljajo našo prometno zakonodajo, ki je v precej primerih že zastarela in pa pomanjkljiva. Razen tega tudi režim na posameznih cestah ni dovolj jasno in precizno urejen. Premalo se izločajo iz prometa osebe, ki niso dovolj prilagodljive povečanemu prometu bodisi zaradi somatične ali psihične pomanjkljivosti. Poseben problem v Ljubljani in bližnji okolici predstavljajo kolezarji, ki že s svojo množičnostjo pomenijo povečanje nevarnostnih situacij. Izredno nujna je zahteva po kolesarskih stezah, ker bi v nasprotnem primeru vsaj pri vpadnicah v mesto bilo nujno omejiti brzino vsem uporabnikom ceste na daljše relacije, kot n. pr. Škofljice, Brezovice, Domžal, Medvod proti Ljubljani. Pri obravnavanju teh dejanj sodišča in pravosodni, oziroma poizvedovalni organi dovolj dobro raziščejo objektivne okoliščine, premalo poglabljeno pa subjektivne, razen vinjenosti in predkaznovanosti. Zelo redko se raziskujejo, ali je obdolženec že bil zaradi prometnih prekrškov upravnno kaznovan, njegovo predhodno obnašanje na cesti in po dežanju ali je bil v povinjenem stanju, kakšna je njegova splošna zmožnost koncentracije in reagiranja itd. Ravno te okoliščine pa so take, ki kažejo družbeno nevarnost storilca.

Pri kaznivih dejanjih zoper življenje in telo poročilo navaja, da je število težkih dejanj, t. i. ubojev in hudih telesnih poškodb tudi v letu 1959 ostalo številčno skoraj na isti višini kot prejšnja leta. Večina kaznivih dejanj iz tega poglavja kazenskega zakonika predstavljajo lahke telesne poškodbe, katerih sto-

rileci so v veliki meri delavci. Velikemu delu teh dejanj botruje alkohol. Pri najtežjih vrstah teh kaznivih dejanj, ki so se zgodile v našem okraju, se je ugotovilo, da so storilci bili neprištevne osebe. V mislih imam posebno tragična dogodka na polikliniki in v Kočevju. Taka dejanja nam kažejo nujno potrebo po posebnem zavodu za psiho-patske osebe, ki predstavljajo latentno nevarnost tovrstnih dejanj. Po podatkih psihiatrov in tajništva za notranje zadeve je v našem okraju nekaj sto takih oseb, ki bi jih bilo treba hospitalizirati, vendar nimamo takega zavoda.

Nadalje tudi nimamo zavoda za zdravljenje alkoholikov, čeprav je vedno večja udeležba alkoholiziranih storilcev, posebno pri preje navedenih vrstah kaznivih dejanj. Poleg uporabe zdravljenja v zavodu bi se bilo treba boriti proti pretiranemu uživanju alkohola z vsemi družbenimi silami na razne načine. Primeren dvig standarda, kulturno prosvetno in telesno vzgojno udeleževanje, bi lahko v precejšnji meri odvrčalo ljudi od alkoholizma. Ni ravno težko najti razloga, da so pri telesnih poškodbah v veliki meri udeleženi ravno gradbeni in drugi sezonski delavci, ki žive včasih v prav primitivnih razmerah in ki vidijo edino možnost razvedrila le v obisku gostiln.

Vznemirljiv porast kaznivih dejanj zoper osebno dostojanstvo in moralo kaže povečanje kaznivih dejanj posilstev. Tudi tu so v veliki večini storilci bili v alkoholiziranem stanju.

Med kaznivimi dejanji zoper uradno dolžnost so v porastu najnevarnejše oblike teh dejanj, t. j. poneverbe in v zvezi z njimi seveda tudi ponarejanje listin, da se te poneverbe zakrijejo. Tu imamo opraviti z velikim številom povratnikov in naše gospodarske organizacije premalo pazijo komu zaupajo denarno poslovanje ter tako pravzaprav same omogočajo, odnosno olajšujejo tako povratništvo. Nadalje si ne smemo zapirati oči pred primeri korupcije v upravnih organih ljudskih odborov, kateri so bili v zadnjih nekaj letih odkriti v precejšnjem številu občin našega okraja. Vse to nalaga dolobeno budnost in organiziranje nadzorstva nad delom ljudi, ki delujejo na takih odgovornih delovnih mestih.

Kar se tiče izrekanja konkretnih kazni in drugih prisilnih sodnih ukrepov je v poročilu navedeno, da sodišča skušajo uveljaviti v tej kaznovalni politiki čimbolj načelo individualizacije kazni. To načelo seveda pomeni prav nasprotno stališče od tistega, kar se večkrat prigovarja sodišču, češ da sta dva storilca poneverila n. pr. po 100.000 din, a sta dobila zelo različne kazni. Načelo individualizacije kaznovanja namreč pomeni, da se pri kaznovanju mora upoštevati ne samo objektivne okoliščine kaznivega dejanja in posledice le tega, temveč tudi in to v vedno večji meri, subjektivne okoliščine storilca. Če pa upoštevamo vse to, potem enakih kaznivih dejanj z enako družbeno nevarnostjo dejanja in storilca pravzaprav ni in je potreba, da se tudi pri kazni odraža različnost stopnje družbene nevarnosti dejanja in storilca. Zato je pravzaprav proti smislu našega zakona in nepravilno, če dobe za enakovrstna kazniva dejanja vsi storilci enako kazen, ker se pri tem prav nič ne upošteva subjektivne momente, ki pa so po naših zakonitih predpisih pri odmeri kazni ravno tako odločilni kot objektivne okoliščine. Iz tega vidika

smatram, da sodišča še preveč odmerjajo enake kazni, temveč da bi morali iti veliko bolj smelo na individualizacijo kaznovanja, tako da bi za hujše primere kaznivih dejanj ob večji družbeni nevarnosti storilca odmerjala hujše kazni, ob manjši družbeni nevarnosti storilca pa večasih tudi veliko blažje kazni. Nadalje se pri kaznovalni politiki v določeni meri še vedno kaže premajhno upoštevanje glavne dobrine človeka, t. j. njegove telesne integritete in se napad na človekovo telo še vedno pojmuje kot manjše družbeno zlo, kakor pa protipravni odvzem neke večje količine družbenega dejanja ali drugih predmetov.

Čeprav mladinski kriminal v našem okraju ne predstavlja nek hujši družbeni problem, kot je to v nekaterih drugih državah, pa vendar ne bi smeli na lahko preiti preko njega, posebno ko nam kaže statistika v letu 1959 sorazmerno povečanje števila pripada kaznivih dejanj mladoletnikov. Res je sicer, da je večina tega kriminala v tatvarstvih, v telesnih poškodbah, prometnih nezgodah in moralnih deliktih, vendar imamo v letu 1959 tudi štiri primere ropov in nekaj težkih primerov posilstev. Razen tega se sorazmerno večja števila mladoletnih povratnikov pri kaznivih dejanjih, ki jih stori. Iz tega bi bilo izključiti, da naši zavodi, v katerih vzgajamo mladoletnike, prisilno, t. j. po odredbi varstvenega organa ali sodišča, niso vedno dali tistih rezultatov, ki smo jih pričakovali.

Novelirani kazenski zakonik je uveljavil povsem drug način tretiranja mladoletnikov, ki so storili kazniva dejanja. Načelo je, da se mladoletnike ne kaznuje, da se jim izrekajo le vzgojni ukrepi. Zakon je dal vrsto teh vzgojnih ukrepov, ki pa še niso mogli začevati, ker ali ni takih domov, ali pa še ni organiziran nadzor. Ravno sedaj smo v prehodnem obdobju, ko stare določbe ne veljajo več, novih pa ne moremo uporabljati, ker še niso ustvarjeni pogoji. To povzroča sodišču preglednice, ker lahko uporablja le relativno malo število možnih ukrepov, praktično pa le tri, in sicer: ukor, oddajo v vzgojno poboljševalni dom in mladoletniški zapor. Oddaja v disciplinski center in v strožje nadzorstvo skrbstvenega organa pravzaprav še ne morejo sodišča uporabljati, ker še ni izdan republiški zakon in ker še niso izvršene potrebne priprave za ta ukrep. Enako je z izročitvijo mladoletnika zaradi strožjega nadzorstva drugi družini, ker je težko dobiti tako družino, ki bi bila pripravljena in usposobljena za to nalogo in bodo morali socialni delavci oziroma organ socialnega skrbstva vedno predhodno pripraviti pogoje za izrek tega ukrepa. Oddaja v vzgojni dom se pravzaprav ne more izvršiti, ker je za naše območje na razpoložljive vzgojni dom za moško mladino v Logatcu, ki je prenapolnjen, zaradi česar za določeno dobo ne bo mogel nikogar več sprejeti.

Posebno kritično je stanje zaradi pomanjkanja doma za defektne mladoletnike. Takšen dom je nujno potreben in je v zakonu predviden za hospitalizacijo psihopatskih in debilnih mladoletnikov. V praksi imamo precejšnje število takih mladoletniških osebnosti, pa ne vemo kam z njimi. Bolnica za duševne bolne mladoletnike ne sprejema in tudi sicer ne bi bilo primerno, da se jih odda v njo. Ker drugih zavodov ni, jih sodišča puščajo na svobodi, čeprav so takšni mladoletniki nevarni za svojo okoli-

co. Nedvomno pa je, da taka mladina ne spada v vzgojne zavode ali v vzgojnopoboljševalni dom med zdravo mladino, čeprav so bili tudi taki primeri. Novi predpisi zakona glede mladoletnikov pomenijo usvajanje naprednih humanih gledišč pri obravnavanju mladoletnikov v kazenskem postopku in so doprinos naše družbe za uspešnejše zatiranje in preprečevanje pojavov mladinskega prestopništva. Vendar bi bilo za uspešno delo sodišč in ostalih organov, ki sodelujejo pri zatiranju tega prestopništva nujno potrebno. Čimprej izvesti vse ukrepe, ki jih določa zakon in ustvariti vse materialne in druge pogoje, ki so potrebni za realizacijo predpisov. Zlasti je potrebno čimprej izdati republiški zakon o uporabi ukrepov strožjega nadzorstva po starih ali skrbstvenem organu in o ureditvi disciplinskih centrov, usposobiti socialno varstvo in kadre za to delo in ustanoviti potrebne zavode za mladoletnike.

Vedno večji porast pravnih zadev na domala vseh sodiščih našega okrožnega sodišča kaže, da se državljanji v vedno večji meri poslužujejo sodišča kot sredstva zaščite njihovih pravic.

Na okrožnem sodišču v pretežni meri pripadajo statusne zadeve t. j. razvezne in očetovske pravde. Pri razvezah je ugotoviti v teku zadnjih let ustaljenost pripada okrog 1000 na leto. Vzroki za razveze so sicer v poročilu navedeni, vendar moramo pripomniti, da so to večkrat le formalni razlogi, ki jih stranke ki navajata na sodišču, dočim so globlji, osnovni razlogi razbitja zakonske zveze ostali prikriti sodišču. Ni skoraj tudi več nepremišljenih razveznih pravnih, ko zakonec vloži na hitro tožbo, temveč so skoraj redno tožbe vložene šele tedaj, ko je zakon dejansko že v razpadu ali pa je že razpadel. Težko vprašanje vsake razveze so otroci, ki so tudi velikokrat dejanska žrtev razbitega zakona.

Pri očetovskih pravnih je opaziti izredno ostrino v sporu. V večini primerov nezakonski očetje skušajo čimbolj nezakonsko mater kompromitirati v moralnem smislu, na vse možne načine zavlačujejo postopek in se sploh skušajo na razne načine izogniti ugotovitvi očetovstva, pa čeprav so to v času nosečnosti povsem priznavali.

Ostale pravne zadeve pri okrožnem sodišču se pač povečujejo ali zmanjšujejo v pripadu, kakor je razvoj naše družbe. Ker sedaj n. pr. diplomira vedno večje število študentov, se množe spori za vrnitev študentskih zneskov, ker le-ti diplomanti ne izpolnjujejo svojih pogodbenih obveznosti.

Od časa do časa se pojavljajo posamezne tožbe zoper naša gospodarska, predvsem industrijska podjetja zaradi škode, ki jo povzročajo s svojim obratovanjem kot n. pr. z izlivom izplak v tekočo vodo, z dimljenjem itd. Zdi se mi, da je važno področje, kjer se celo maloštevilni predpisi zelo malo spoštujejo, ker je pritisk državljanov na ureditev teh problemov vsaj v okviru današnjih možnosti, še vse prešibek.

Težka stanovanjska stiska in sedaj neurejene stanovanjske razmere imajo za posledico, da je zelo veliko stanovanjskih zadev pred našimi okrajnimi sodišči. Mnogo ljudi povsem pogrešno smatra, da ima sodišče možnost in upravičenost, da vodi neko stanovanjsko politiko, neko politiko pravičnosti v distribuiranju stanovanjskega fonda, ne pa samo, da po zakonu ugotavlja

zakonitost odgovori in njenih razlogov, da zaščiti upravičence pred neupravičenimi posegi v njegovo stanovanjsko pravico in nasploh, da samo ščiti pravice, ki jih državljanji imajo.

Izredno delikatno in težavno je sodno delo pri deložacijah, posebno po novih predpisih nezaščitenih oseb. Tu velikokrat sodišče stoji pred težko odločitvijo ali naj deložira iz nekega stanovanja osebo ali celo družino, ne da bi ji bil zagotovljen najmanjši stanovanjski prostor, ali naj torej stori nekaj kar se človeku nekako upira, kar pa je storiti dolžan po zakonu. V takih primerih nastopajo težki socialni problemi, ki jih sodišče ne more samo rešiti, pomoči od drugih organov ali organizacij pa le malo dobi. Zato bi bilo prav, da bi sodišča na take primere deložacij predhodno opozorila vse forume, ki lahko koristno sodelujejo, da se tudi vsak tak primer reši na najbolj human način. V tem oziru se mi zdi, da ni dovolj medsebojne koordinacije in pomoči.

V preživinskih zadevah opažamo dva problema: eden je v tem, da velikokrat upravičenec do preživnine zahteva premajhen znesek, ker se drži neke utrjene šablone, čeprav je plačilna zmožnost tožene stranke taka, da bi jo sodišče obsodilo na precej višji znesek preživnine, vsaj tako stanje opažamo v našem pritožbenem senatu. Drugi pa je v tem, da je zelo težko točno ugotoviti koliko ima tisti, ki je dolžan preživljati, dejanskih dohodkov. Običajno dobijo sodišča podatke le o plači ali tarifni postavki ali kvečjemu o rednih dohodkih, zelo redko jim pa uspe ugotoviti tudi dohodke iz izrednega delovanja neke osebe. Drži pa v bistvu, da se preživninski zneski gibljejo preveč v nekaj šablonah in da se premalo individualizirajo glede na potrebe preživljenca in plačilne zmožnosti osebe, ki je dolžna preživljati.

Naš družbeni razvoj in politika v kmetijstvu ima tudi na sodišču odraz v tem, da je takozvanih kmečkih sporov iz leta v leto manj. Le redki primeri so še, da se zagrizeno pravdajo za par pedi zemlje, vedno manj je zadev močnejše posesti, prevzitekarski spori so skoraj izpadli.

Tako se tudi v strukturi sporov sodišče očitno kaže sprememba strukture in miselnosti prebivalstva v našem okraju.

Tovarišice in tovariši!

V svoji uvodni besedi sem skušal poudariti in obrazložiti le nekatere probleme in postavke pismenega poročila in vas informirati o vseh važnejših problemih in stanju sodstva v našem okraju. Upam, da bo vaša razprava plodna in da bo tako sodstvo ob vaši pomoči lahko še več doprineslo k utrditvi našega družbenega sistema in za varstvo pravic naših delovnih ljudi.

35.

Na podlagi 1. odstavka 15. člena in 1. točke 60. člena zakona o okrajnih ljudskih odborih (Ur. list LRS št. 19/59) in 3., 8. in 150. člena temeljnega zakona o prekrških (Ur. list FLRJ št. 2/59) je okrajni ljudski odbor Ljubljana na seji okrajnega zbora dne 6. maja 1960 sprejel

ODLOK

o javnem redu in miru za okraj Ljubljana

I. Splošne določbe

1. člen

Vsako se mora vesti tako, da ne moti dela, razvedrila in počitka dru-

gih. Varovati mora družbeno disciplino, vzdrževati snago, paziti na zunanji izgled naselja in ne sme ogroziti ljudem zdravja in delati škod na javnih nasadih.

Dobrine iz prejšnjega odstavka uživajo upravno kazensko varstvo po tem odloku.

II. Varstvo družbene discipline

2. člen

Prepovedano je:

1. motiti javne shode, zborovanja in druge javne prireditve;
2. izzivati k pretepu, neredu ali prepiru, smešiti, nadlegovati ali ogroziti državljanje;
3. kaditi v gledališčih, kinematografih, na javnih vozilih in povsod drugje, kjer je kajenje izrecno prepovedano.

III. Varstvo ljudi in premoženja

3. člen

Prepovedano je:

1. poškodovati ali odstraniti svetilke, nameščene za razsvetljavo javnih prostorov;
2. opuščati nameščenje in vzdrževanje varnostnih naprav pri gradnjah in popravilih;
3. puščati ob javnih poteh ograjo ali živo mejo v takem stanju, da ogroža varnost, ovira promet ali kazi zunanje lice; opremljati ograjo ob javnih cestah z bodečo žico;
4. dražiti ali plašiti živali;
5. zažgati odpadke ali volče kuriti ogenj na odprtih prostorih v bližini stavb ali drugih naprav ter odmetavati cigarete ali druge ogorke na krajih, kjer se lahko zaneti požar;
6. ovirati promet na pločnikih in drugih javnih prostorih z odlaganjem kuriva ter drugih predmetov preko časa, ki je nujno potreben, da se odstranijo ti predmeti;
7. oškropiti, oblatiti ali ponesnažiti z brezobzirno vožnjo ljudi ali prečelja stavb;
8. prislanjati kolesa ob steno, izložbe ali kamorkoli, kjer bi to lahko povzročilo škodo ali oviralo promet;
9. parkirati in garažirati v hišnih pasajah, ki neposredno povezujejo ulice in druge javne prostore;
10. skakati med vožnjo na trolej-buse in avtobuse, se obešati nanje in viseti med vožnjo na njihovih stopnicah.

IV. Varstvo zdravja, čistoče in zunanjege lica

4. člen

Prepovedano je:

1. metati odpadke, pljuvati ali kako drugače ponesnažiti tla ali predmete na javnih prostorih, poškodovati, uničiti ali odstraniti posode za odpadke, postavljene na javnih prostorih;
2. v mestih iztepati karkoli na javne prostore, iztepati karkoli iz višjih etaž, če to lahko ogroža zdravje ljudi ali lahko povzroči škodo, razen v primerih, v katerih dovoljujejo iztepanje na za to določenih prostorih ter ob določenih pogojih posebni predpisi, zračiti posteljnino ali sušiti perilo na uličnih oknih, uličnih balkonih ali na ulicah samih;
3. odlagati odpadke, odpadno gnojivo ali gnoj na mestih, ki niso za to določena;
4. puščati greznice, smetiščne jame in posode s smetmi nezadostno zaprte ali v takem stanju, da povzročajo smrad okolici ali jih izpraznjevati ob nepravem času;
5. spuščati odplake ali gnojnice v potočne ali rečne struge, ribnike, napajališča in podobno;

6. metati v kanalske požiralnike predmete, ki bi utegnili zamašiti kanal;

7. onesnažiti vodo, namenjeno ljudem ali živalim; prati ali umivati pri studencih in javnih vodovodnih napravah, namenjenih za pitno vodo;

8. voditi pse v javne lokale;

9. nameščati plakate ali oglase na krajih, ki niso za to določeni, pisati in mazati po poslopjih, ograjah ali vozilih;

10. prevažati mrhovino, kosti, kože in podobno v nezaprtilih vozilih ter kuhinjske odpadke v nezaprtilih posodah; puščati mrhovino nezakopano;

11. natovarjati, prevažati in iztovarjati meso in kruh proti pravilom čistoče in higiene.

Meso in mesni izdelki se smejo prevažati samo v čistih in s pločevino obloženih vozilih, ki morajo biti zaprta ali prekrita z gosto nepremočljivo prevleko. Lahko se prevažajo tudi na odprtih vozilih, toda samo v zaprtih in s pločevino obloženih zabojih.

Kruh se sme prevažati samo v popolnoma čistih in zaprtih vozilih, odnašati pa se sme iz vozil do trgovine in podobno samo v čistih košarah. Ne sme se prodajati iz vozila v košare in prešteti na ulici. Prepovedano je prevažanje drugih predmetov v vozilih za prevoz kruha.

Delavci, zaposleni pri prevažanju kruha, morajo imeti čiste bele ali svetle halje.

5. člen

Lastniki, upravitelji, najemniki ali druge odgovorne osebe nepremičnin ob javnih poteh morajo skrbeti:

1. za potrebno čiščenje hodnika ob svoji ali najeti napremičnini, kolikor čiščenja ni prevzela uprava javne snage;

2. za odstranjevanje snega s hodnikov, občestnih jarkov in kanalskih požiralnikov ter za posipavanje poledenelih hodnikov do 6.30, podnevi tudi večkrat, če je to potrebno.

6. člen

V strnjjenih naseljih je prepovedano rediti prašiče, koze, ovce, kunce ali perutnino.

Pse, mačke ali večje število ptičev je dovoljeno imeti v stanovanjskih samo z dovoljenjem hišnega sveta oziroma lastnika stavbe.

Območje, na katerem velja prepoved, navedena v prvem odstavku tega člena, določi svet občinskega ljudskega odbora za notranje zadeve s soglasjem sveta občinskega ljudskega odbora za zdravstvo.

V. Varstvo javnih nasadov

7. člen

Prepovedano je:

1. v javnih parkih in nasadih ter na pokopališčih lomiti drevje ali grmovje, trgati cvetlice, obirati sadeže z drevja, hoditi, jezdit ali voziti izven dovoljenih poti.

Obirati sadeže in cvetje z drevja v javnih nasadih je dovoljeno samo z dovoljenjem pristojnega upravnega organa občinskega ljudskega odbora;

2. poškodovati živo mejo ob javnih poteh;

3. prevračati, prestavljati, mazati ali sicer poškodovati klopi, mize, ograje in druge naprave na javnih poteh.

VI. Kazni

8. člen

1. Z denarno kaznijo 100 dinarjev se kaznuje, kdor prekrši določbe 3. točke 2. člena; 4., 8. in 10. točke

3. člena; 1., 2., 6. in 8. točke 4. člena ter 1., 2. in 3. točke 7. člena.

2. Z denarno kaznijo 200 dinarjev se kaznuje, kdor prekrši določbe 5. in 6. točke 3. člena.

3. Z denarno kaznijo 500 dinarjev se kaznujejo kršilci določb 7. in 9. točke 3. člena ter 1. in 2. točke 5. člena.

Uslužbenci ljudske milice smejo izterjati denarno kazen iz prejšnjih točk tega člena takoj na mestu od tistih, ki jih zalotijo pri prekršku. Prav tako sme nadzorno osebje javnih nasadov izterjati denarno kazen iz 1. točke tega člena takoj na mestu od tistih, ki jih zalotijo pri prekrških iz 7. člena tega odloka.

4. Z denarno kaznijo do 20.000 dinarjev se kaznuje, kdor prekrši določbe ostalih členov tega odloka.

VII. Končne določbe

9. člen

Ko začne veljati ta odlok, prenehata veljati odlok o javnem redu in miru za okraj Ljubljana (Ur. list LRS št. 12/56, »Glasnik«, uradni vestnik okraja št. 14/56) in odlok o javnem redu in miru za okraj Ljubljana (»Glasnik«, uradni vestnik okraja Ljubljana št. 86/59).

Ta odlok velja od dneva objave v »Glasniku«, uradnem vestniku okraja Ljubljana.

Št. 04/2-01-2/2-60.

Ljubljana, dne 6. maja 1960.

Predsednik

okrajnega ljudskega odbora:
Franc Popit l. r.

36.

Na podlagi tretjega odstavka 84. člena in 114. člena zakona o izkoriščanju kmetijskega zemljišča (Ur. list FLRJ št. 43/59) je okrajni ljudski odbor Ljubljana na seji okrajnega zbora in na seji zbora proizvajalcev dne 6. maja 1960 sprejel

ODLOK

o uveljavitvi določb zakona o izkoriščanju kmetijskega zemljišča glede zakupa kmetijskega zemljišča v državlanski lastnini

1. člen

V vseh občinah na območju okraja Ljubljana se uveljavijo določbe VII. poglavja zakona o izkoriščanju kmetijskega zemljišča (Ur. list FLRJ št. 43/59) glede zakupa kmetijskega zemljišča v državlanski lastnini.

2. člen

Individualni kmetijski proizvajalec lahko vzame kmetijsko zemljišče v zakup najdlje za dobo 3 let.

3. člen

Ta odlok začne veljati osmi dan po objavi v »Glasniku«, uradnem vestniku okraja Ljubljana.

Št. 04/2-351-43/1-60.

Ljubljana, 6. maja 1960.

Predsednik

okrajnega ljudskega odbora:
Franc Popit l. r.

37.

Na podlagi drugega odstavka 35. in 36. člena zakona o razlastitvi (Ur. list FLRJ št. 12/57) je okrajni ljudski odbor Ljubljana na seji okrajnega zbora in na seji zbora proizvajalcev dne 6. maja 1960 sprejel

ODLOK

o določitvi odškodnine za popolno razlastitev kmetijskega in nerodovitnega zemljišča za leto 1960

1. člen

Odškodnina za popolno razlastitev kmetijskih zemljišč v območju

okraja Ljubljana se določi za leto 1960 v višini petkratnega zneska enoletnega katastrskega dohodka.

2. člen

Višina odškodnine za nerodovitno zemljišče, za katero se ne ugotavlja katastrski dohodek, znaša za en kvadratni meter 1 dinar.

3. člen

Če se kultura v naravi ne ujema s katastrskim stanjem, se vzame pri določanju odškodnine za podlago dejansko stanje v naravi.

4. člen

Ta odlok velja od dneva objave v »Glasniku«, uradnem vestniku okraja Ljubljana.

Št. 04/2-351-42/1-60.

Ljubljana, 6. maja 1960.

Predsednik

okrajnega ljudskega odbora:
Franc Popit l. r.

38.

Na podlagi 15. točke 64. člena zakona o okrajnih ljudskih odborih (Ur. list LRS št. 19/52) in tretjega odstavka 4. člena uredbe o spremembah uredbe o položajnih plačah sodnikov in javnih tožilcev (Ur. list FLRJ št. 13/60) je okrajni ljudski odbor Ljubljana na seji okrajnega zbora in na seji zbora proizvajalcev dne 6. maja 1960 sprejel

ODLOK

o spremembi odloka o določitvi začetka izplačevanja zvišanih položajnih plač sodnikov okrajnih sodišč okraja Ljubljana

1. člen

1. člen odloka o določitvi začetka izplačevanja zvišanih položajnih plač sodnikov okrajnih sodišč okraja Ljubljana (Glasnik št. 33-32/60) se spremeni in se glasi:

»Predsednikom in sodnikom okrajnih sodišč okraja Ljubljana se bodo izplačevale položajne plače, ki jih določa uredba o spremembah uredbe o položajnih plačah sodnikov javnih tožilcev (Ur. list FLRJ št. 13/60), od 1. aprila 1960.«

2. člen

Ta odlok velja od dneva objave v »Glasniku«, uradnem vestniku okraja Ljubljana.

Št. 04/2-1-24/2-60.

Ljubljana, dne 6. maja 1960.

Predsednik

okrajnega ljudskega odbora:
Franc Popit l. r.

39.

Na podlagi 81. člena uredbe o trgovanju ter o trgovskih podjetjih in trgovinah (Uradni list FLRJ št. 49-801/59), skladno z odločbo OLO Ljubljana št. 05/2-7200/2-58 z dne 26. VI. 1958 ter na predlog Sveta za tržišče OLO Ljubljana z dne 28. februarja 1960 je okrajni ljudski odbor Ljubljana na seji okrajnega zbora in na seji zbora proizvajalcev z dne 6. maja 1960 sprejel

ODLOČBO

o zadolžitvi preskrbovalnega podjetja »Sadje-zelenjava« v Ljubljani, da sklene pogodbe s kmetijskimi organizacijami za dobavo nekaterih kmetijskih pridelkov po dnevni tržnih cenah

1.

Preskrbovalnemu podjetju »Sadje-zelenjava« v Ljubljani se nalaga, da sklene s kmetijskimi organizaci-

jami za potrebe mesta Ljubljana v letu 1960 pogodbe za dobavo naslednjih količin kmetijskih pridelkov:

banane	250 ton
breskve	400 ton
cvetača	250 ton
čebula	1000 ton
česen	100 ton
češnjice	600 ton
dateljni	40 ton
fižol v stročju	200 ton
fižol v zrnju	250 ton
grah	150 ton
grozdje	600 ton
hruške	300 ton
jabolka	1800 ton
jagode	30 ton
korenje	200 ton
krompir rani	600 ton
krompir pozni	2800 ton
koleraba	40 ton
kostanj	100 ton
kumare	100 ton
limone	700 ton
mandarine	400 ton
marelice	300 ton
motovilec	20 ton
paradižnik	900 ton
paprika	600 ton
peteršilj	40 ton
pesa rdeča	200 ton
pomaranče	1500 ton
por	30 ton
orehi	70 ton
ohrov	30 ton
radič	50 ton
repa kislja	40 ton
rozine	40 ton
solata	1000 ton
slive	400 ton
smokve	200 ton
špinaca	40 ton
zelenja	30 ton
zelje sveže	500 ton
zelje kislo	200 ton

2.

V pogodbah, ki jih v ta namen sklene preskrbovalno podjetje »Sadje-zelenjava« za kmetijske pridelke po 1. točki te odločbe, se morajo določiti dnevne tržne cene.

3.

O prodaji v prvi točki navedenih količin kmetijskih pridelkov mora preskrbovalno podjetje »Sadje-zelenjava« skleniti pogodbe s trgovskimi podjetji na drobno in z velikimi potrošniki v mestu Ljubljana ter v industrijskih središčih okraja.

4.

Okrajni ljudski odbor Ljubljana se obveže povrniti preskrbovalnemu podjetju »Sadje-zelenjava« dejansko nastalo škodo, v primeru, ko bi pretrpelo izgubo ali imelo večje stroške zato, ker je izvršilo to odločbo.

Št. 06/2-SAE-7/1-60.

Ljubljana, 6. maja 1960.

Predsednik

okrajnega ljudskega odbora:
Franc Popit l. r.

VSEBINA

Poročilo o delu okrajnih in okrožnih sodišča v Ljubljani.

35 Odlok o javnem redu in miru.

36 Odlok o uveljavitvi določb zakona o izkoriščanju kmetijskega zemljišča glede zakupa kmetijskega zemljišča v državlanski lastnini.

37 Odlok o določitvi odškodnine za popolno razlastitev kmetijskega in nerodovitnega zemljišča za leto 1960.

38 Odlok o spremembi odloka o določitvi začetka izplačevanja zvišanih položajnih plač sodnikov okrajnih sodišč.

39 Odločba o zadolžitvi preskrbovalnega podjetja »Sadje-zelenjava« v Ljubljani, da sklene pogodbe s kmetijskimi organizacijami za dobavo nekaterih kmetijskih pridelkov po dnevni tržnih cenah.